

ח"י אלוה אֶמֶח"יה!

*ח"י אלוה הוא הַנְשָׁמָה שֶׁל חֵדֶשׁ אֱלֹהִי
הוא נוֹתֵן לָנוּ כּוֹחַ מִיָּחֵד לְהַחֲיִיּוֹת אֶת
הַשָּׁנָה הַחֲדָשָׁה. בְּחֵדֶשׁ אֱלֹהִים אֲנִי עוֹשִׂים
חֲשָׁבוֹן-נַפֶּשׁ לְקִרְאָת הַשָּׁנָה הַחֲדָשָׁה, אֶךְ
שְׁנַיִם-עָשָׂר הַיָּמִים הָאֲחֵרִים שֶׁל חֵדֶשׁ
אֱלֹהִים מְקַדְּשִׁים בְּמִיָּחֵד לְצַרֵּךְ תְּקוּן שְׁנַיִם-
עָשָׂר הַחֲדָשִׁים שֶׁחִלְפּוּ, יוֹם לְחֵדֶשׁ. כִּי,
מִח"י אֱלֹהִים וְאֵילָךְ, בְּכָל יוֹם מְקַדְּשִׁים זְמַן כְּדִי
לְהַזְכֵּר בְּמֵאֲרָעוֹת חֵדֶשׁ אֶחָד בַּשָּׁנָה (ח"י
אֱלֹהִים=חֵדֶשׁ תַּשְׁרִי, י"ט=חֵדֶשׁ מִרְחָשׁוֹן, וְכֵן הֵלָאָה).

סְפָרָה שֶׁל הַנְשָׁמָה:

הַנִּגּוֹן אוֹתוֹ נִלְמַד מִסֵּפֶר אֶת סְפָרָה שֶׁל נִשְׁמַת הַיְּהוּדִי, שִׁינְרֵדֶת מִהַשְׁמִים כְּדִי לְהַכְנִס
בְּגוֹף הַיְּהוּדִי וְלְהַחֲיִיּוֹת אוֹתוֹ. בְּתַחֲלָה הַנְשָׁמָה עֲצוּבָה מְאֹד - הִיא לֵאמֹר לֵיד כּוֹחַ הַכָּבוֹד
וְהִיא לֹא רוֹצָה לְהִתְרַחֵק מִהַשֵּׁם. עַד שֶׁמִּגִּלִּים לָהּ שְׂדֵדָקָא כָּאן, בְּעוֹלָם הַזֶּה, הִיא יִכְוֹלָה
לְהִתְעַלּוֹת הַרְבֵּה יוֹתֵר. כְּאִשֶּׁר הִיא עוֹשֶׂה אֶת רָצוֹן הַשֵּׁם, הִיא זֹכָה לְהִתְקָרֵב אֵלָיו, אֶפְלוּ
יוֹתֵר מִקְרִבָתָהּ אֵלָיו כְּשֶׁהִיָּתָה בְּשָׁמַיִם.

מְלִים:

כְּשֶׁהַנְשָׁמָה יוֹרֵדֶת לְתוֹךְ הַגּוֹף, אֶךְ צוֹעֶקֶת 'וִי וִי', אֶךְ צוֹעֶקֶת 'וִי וִי וִי'. יְרִידָה זוֹ לְצַרֵּךְ עֲלֶיהָ
עַד שֶׁכָּל זֶה הִיא כְּדֹאִי!

להלוי

ח"י אלול ה'תשע"ד

כוחה של זעקת הנשמה

ביום כפא, באמצע תפלת 'נעילה', הבחינו תלמידי הבעל-שם-טוב שרבים מתפלל בבכיות עצומות. הם הבינו שברוח הקדוש שלו הוא רואה גזרה נוראה הפורחת על בני ישראל, והתחילו גם הם להתפלל בבכיה ובתחנונים להשם שידחם עליהם.

עמד ביניהם ילד יהודי פשוט, רוצה צאן, ושמו יוסף. הוא לא ידע ללמוד, ואפילו לקרא ולכתב לא ידע.

יוסף הביט בתפילות בשקט ולא אמר דבר. לקרא מהסידור לא ידע, והתבטש לבקש מאחד התפילים שיסביר לו כיצד להתפלל ולבקש. הוא רצה מאוד להתפלל, אך לא ידע כיצד.

מה יעשה?

כשראה יוסף כי הבכיות מתגברות וכל הצבא עומד וזועק, החליט כי יזעק גם הוא. הוא נזכר בקולו של התנבגול, אותו הוא מכיר היטב - קול יפה וחדק, פצח את פיו וקרא בקול גדול: "קואריקו... אלקים רחם נאו".

כל אנשי בית-הכנסת עצרו מתפללים. הם נבהלו מאוד לשמע את יוסף עומד וזועק כן ובקשו לגרשו מבית-הכנסת. משום שחשבו שהתנהגותו אינה מתאימה למקום קדוש. אך הבעל-שם-טוב ספן להם, שלא לנצת ביוסף ומדי הקשיף בתפלתו בשמחה עצומה. אז הבינו התלמידים ומתפללי בית-הכנסת כי הגזרה הנוראה בטלה.

לאחר התפילה ספר הבעל-שם-טוב, כי ראה שיש קטרג גדול בשמים על עם ישראל. הבעל-שם-טוב בתפלתו וכן כל תלמידיו נסו לבטל את הגזרה, אך ללא הצלחה. והנה, דווקא קריאת ה'קואריקו' של יוסף הגיעה עד כסא הכבוד, גרמה לכך שהשם יקבל את תפלתם של היהודים, ויחתם את עם ישראל לשנה טובה ומתוקה!

ומדוע דווקא תפלתו של יוסף התקבלה?

כי זעקתו של יוסף באה מתוככי נשמתו. הוא לא ידע לומר את מלות ה'פחזור'. אך ידע לבטא היטב את זעקת הנשמה שלו - לספר להשם עד כמה היא אוהבת אותו ורוצה להתקרב אליו ולהיות קשורה אליו תמיד. לתפלה כזו חכה הקדוש-ברוך-הוא, לתפלה כזו הוא מצפה מאתנו - מכל ילד וילדה; לשמע אותנו קוראים אליו בפולים שלנו ומבקשים את קרבתו.

